

Arrest

nr. 337 063 van 3 december 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 juni 2024 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 november 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 13 december 2023, samen met zijn ouders en zijn broer, een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Islamabad, Pakistan.

Op 18 juni 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van de toekenning van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aangezien de 26-jarige meerderjarige Afghaanse onderdaan zich samen met zijn meereizende broer, de genaamde (...) N. (...) N. (...) A. (...) bij zijn 18-jarige meerderjarige vermeende broer N. (...) M. (...) - RR (...), in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 Bis van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet-EU meerderjarige broer i.f.v. (Niet-EU meerderjarige broer) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Tevens zijn er niet afdoende

bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene legt geen gelegaliseerde geboorteakte voor en werd ook geen authentieke akte voorgelegd die moet aantonen dat betrokkene daadwerkelijk ongehuwd is, enkel een document genaamd "Singleness certificate" dd. 24/11/2023. Hij bewijst ook niet familiaal geïsoleerd te zijn in zijn land van herkomst. De referentiepersoon verklaarde in zijn asielinterview dd. 07/06/2023 dat zijn ouders op dat moment verbleven in Iran, waar ze naar eigen zeggen werden tegengehouden door de Politie en werden opgesloten in de gevangenis. Zijn drie broers en twee zussen waren echter achtergebleven in Afghanistan. Het is dan ook onduidelijk waarom zijn ouders op dat moment in Iran verbleven terwijl ze hun kinderen hadden achtergelaten in Afghanistan en/of ze aldaar een asielaanvraag indienden. De ouders verblijven momenteel in Pakistan, waar ze samen met de aanvragers in Islamabad een visumaanvraag voor gezinshereniging indienden conform art. 10 om zich bij de referentiepersoon te komen vestigen. Op 13/06/2024 werd hun aanvraag geweigerd onder voorbehoud van een DNA-test.. Betrokkene kan zich daarom niet beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven/behoud eenheid van gezin, gelet dat de familiale levensomstandigheden hier toch zeer onduidelijk zijn. Verder bevat de aanvraag geen enkel bewijs van financiële steun vanuit België. Bovendien is de aanvrager meerderjarig en wordt er van hem verwacht dat hij voor zijn eigen zorg kan instaan. Er is evenmin sprake van een medische problematiek, op basis van het voorgelegde medisch attest kan worden aangenomen dat hij in een goede gezondheid verkeert. Verder dient de aanvraag te voldoen aan de reguliere voorwaarden van een D- visum Lang Verblijf en werd er geen bewijs van aansluiting tot de ziekteverzekering, behoorlijke huisvesting en inkomsten voorgelegd. We mogen hier duidelijk stellen dat hij verwacht dat België zal instaan voor zijn accommodatie, financiële ondersteuning, medische dekking, alsook hem internationale bescherming zal bieden, wat toch vooral wijst op moeilijke economische omstandigheden. De aanvraag bevat geen begeleidende brief van betrokkene of derden wat de mogelijke humanitaire elementen zouden zijn op basis waarvan een humanitair visum zou kunnen worden afgeleverd. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, een zekere financiële afhankelijkheid en op een familiaal isolement zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria. Er wordt ook geen enkele vermelding en/of verwijzing gemaakt naar een eventuele precaire humanitaire situatie in het land van herkomst. Hij legt ook geen enkel bewijs voor met betrekking tot zijn eigen specifieke situatie. Enkel een kopie van de verblijfstitel van de referentiepersoon en een document van het CGVS van de erkenning van de vluchtelingenstatus aan de referentiepersoon, zijn echter geen afdoende bewijzen om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. Betrokkene legt ook een recent uittreksel uit het strafregister d.d. 23/11/2023, een recent paspoort en identiteitskaart voor. Bijgevolg kunnen wij vaststellen dat betrokkene niet door de Taliban wordt gezocht en zijn leven ook niet in gevaar is. De referentiepersoon gaf in zijn asielinterview als reden van zijn vertrek dat hij niet gelukkig was in zijn thuisland. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren aangaande zijn precaire humanitaire situatie. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

2.1 Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.2 Op 10 en 17 februari 2025 heeft verzoeker telkens een "aanvullende nota" neergelegd waarin hij enerzijds aanvoert dat zijn ouders intussen een visum voor België hebben bekomen en anderzijds nog bijkomende documenten uit Afghanistan bijbrengt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er echter op dat de rechtspleging voor de Raad inquisitoriaal van aard is (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005- 06, nr. 2479/001, 117). Dit houdt in dat de leiding van de rechtspleging aan de Raad is opgedragen en niet aan de partijen. Gelet op het inquisitoriaal karakter van het huidig beroep, moet een aanvullende nota normaliter uit de debatten worden geweerd.

Er moet worden geconcludeerd dat het neerleggen van een aanvullende nota niet voorzien is in de bepalingen betreffende de rechtspleging in het annulatiecontentieux, alsook dat het toekennen van een visum aan verzoekers ouders dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. Het tijdstip waarop de Raad als wettigheidsrechter de deugdelijkheid van een beslissing dient te beoordelen, valt samen met het moment waarop het bestuur die beslissing nam. Hierbij dient hij rekening te houden met de feitelijke toestand op het moment dat de beslissing werd genomen en kan hij geen acht slaan op gegevens die slechts naderhand zijn opgedoken.

De Raad stelt dan ook ambtshalve vast dat de aanvullende nota's die door verzoeker op 10 en 17 februari 2025 werden neergelegd, uit de debatten worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een weigering van zijn visumaanvraag.

De motivering van de beslissing is als volgt:

De aanvraag bevat geen begeleidende brief van betrokkene of derden wat de mogelijke humanitaire elementen zouden zijn op basis waarvan een humanitair visum zou kunnen worden afgeleverd. Het is niet onredelijk om van de betrokkene te eisen dat hij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, een zekere financiële afhankelijkheid en op een familiaal isolement zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria. Er wordt ook geen enkele vermelding en/of verwijzing gemaakt naar een eventuele precare humanitaire situatie in het land van herkomst.”

Verzoeker verwijst in zijn antwoord naar een recente analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer naar Afghanistan (verzoeker verwijst meer bepaald naar artikel Nansen Note 3-22).

Verzoeker wenst te benadrukken dat conform artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan foltering en/of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Alhoewel alle bronnen van landeninformatie aangeven dat het momenteel moeilijk is om informatie uit Afghanistan te verifiëren, is er een duidelijk beeld ontstaan van de mensenrechtensituatie in Afghanistan. Dat inmiddels welgekend beeld laat zien dat er op systematische wijze mensenrechten worden geschonden door de taliban. Zie bijvoorbeeld Report of the UN Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan, Situation of human rights in Afghanistan, A/HRC/51/6, 9 september 2022, beschikbaar via <https://www.ohchr.org/en/documents/country-reports/ahrc516-situation-human-rights-afghanistan-reportspecial-rapporteur>; UNAMA, Human Rights in Afghanistan, juli 2022

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban een zeer repressieve versie van de Sharia implementeert die ziet op het reguleren van het dagelijks leven tot in de kleinste details. De taliban heeft daartoe het 'Ministry for the Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (MPVPV) hersteld. Dit ministerie mag beleid maken, advies geven, monitoren, klachten ontvangen en beleid uitvoeren met betrekking tot onderwerpen in verband met wat de de facto autoriteiten nodig vinden om de 'propagation of virtue and vice' te verzekeren. De verspreiding van deugd en ondeugd is een prioriteit voor de taliban.

Volgens het UNAMA, zouden de besluiten van het MPVPV opzettelijk vaag zijn. De onduidelijke juridische basis van de besluiten, die vaak via een media interview of Twitter worden aangekondigd, zorgt ervoor dat de besluiten voor interpretatie en misbruik vatbaar zijn. Het MPVPV is nog niet volledig operationeel, er is een gebrek aan infrastructuur op nationaal niveau en een gebrek aan duidelijk beleid met betrekking tot de naleving van de uitgevaardigde besluiten. Als gevolg kan de interpretatie van het mandaat van het MPVPV op lokaal niveau verschillen en zo ook de uitvoering van de verschillende besluiten.

Het onderzoek van Sabawoon Samim van het Afghan Analyst Network laat zien hoe de meningen kunnen uiteenlopen over de besluiten van het MPVPV. Dit betrouwbare en evenwichtige onderzoek is gebaseerd op 45 interviews met taliban ambtenaren, strijders, stam ouderen, leerkrachten en anderen in vijf provincies, inclusief Kabul, zowel voor als na de machtsovername door de taliban in augustus 2022. Er zijn gematigde

stemmen te horen bij de taliban. Toch geven bronnen dicht bij het leiderschap aan dat de opperste leider van de taliban, Mullah Hibatullah Akhundzada, en zijn vertrouwelingen juist graag zouden zien dat de sharia volledig wordt ingevoerd. Verschillende leden van de taliban, geïnterviewd door Sabawoon Samim en voornamelijk behorende tot deze laatste groep van vertrouwelingen van het leiderschap, geven aan dat de handhaving van besluiten van het MPVPV gradueel moet worden opgevoerd of 'hardened.' Zo zouden personen eerst moeten worden geadviseerd over een bepaald verbod, vervolgens moeten personen worden bedreigd en tenslotte zou het verbod met geweld moeten worden gehandhaafd.

De bestreden beslissing maakt dan ook een schending uit van artikel 3 EVRM, een schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de motivering van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct is.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen humanitair visum wordt verstrekt. Hierbij wordt geconcretiseerd dat er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn en er geen begeleidende brief door verzoeker werd verstrekt waarin hij mogelijke humanitaire elementen toelicht. Daarnaast stelt verweerder vast dat evenmin aan de reguliere voorwaarden voor een D-visum zijn voldaan: er werd geen bewijs van aansluiting tot ziekteverzekering, een bewijs van behoorlijke huisvesting of een bewijs van inkomsten voorgelegd.

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

In casu heeft verzoeker een aanvraag tot het bekomen van een visum voor een lang verblijf ingediend bij de Belgische ambassade te Islamabad, Pakistan. De gemachtigde heeft de toekenning van het gevraagde visum geweigerd met toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn

gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Verzoeker gaat inhoudelijk niet in op de weigeringsgronden gebaseerd op de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, doch voert een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst naar enkele internationale bronnen waaruit moet blijken dat er op systematische wijze mensenrechten worden geschonden in Afghanistan.

De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat het in principe aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

De Raad wijst erop dat de uitoefening van rechtsmacht door een staat een conditio sine qua non betreft, opdat die staat verantwoordelijk kan worden geacht voor handelingen of onthoudingen die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker, die zich niet op het Belgische grondgebied bevindt, toont niet aan dat hij in casu onder de territoriale rechtsmacht van de Belgische staat ressorteert. Het louter nemen van een weigeringsbeslissing in antwoord op een visumaanvraag, volstaat niet opdat hiervan sprake zou zijn. Evenmin toont verzoeker concreet aan dat er bijzondere omstandigheden voorhanden zijn die alsnog zouden kunnen leiden tot de conclusie dat de Belgische staat in casu extraterritoriale rechtsmacht ten aanzien van hem uitoefent. Aangezien verzoeker niet aantoont dat de Belgische staat enige rechtsmacht, in de zin van artikel 1 van het EVRM, ten aanzien van hem uitoefent, kan hij de verantwoordelijkheid van de Belgische overheid, in het licht van artikel 3 van het EVRM, niet inroepen (cf. EHRM 5 mei 2020, nr. 3599/18, M.N. e.a. t. België).

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker nalaat zijn algemene beweringen te staven met enig begin van persoonlijk bewijs. In casu beperkt verzoeker zich tot een verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan, hetgeen niet kan volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Een schending van het materiële motiveringsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM is niet bewezen.

Het enige middel is dan ook ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftientwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN